

Kim de l'Horizon

Llibre de sang

Traduït de l'alemany
per Joan Ferrarons i Llagostera

CLUB EDITOR
BARCELONA

TAULA

Pròleg	11
1. Cercant matèria flotant	21
2. Cercant la infància	67
3. Cercant el faig de sang mare	117
4. Cercant la Rosmarie	179
5. Coming full spiral	269
Bibliografia	303
Agraïments	307
Apèndix: 5. Entrant en espiral	346

Per a les meves mars

Cada vegada que ens pensem que produïm records, en realitat ens trobem davant de formes de l'esdevenir.

GILLES DELEUZE & FÉLIX GUATTARI

We're all born naked and the rest is drag.

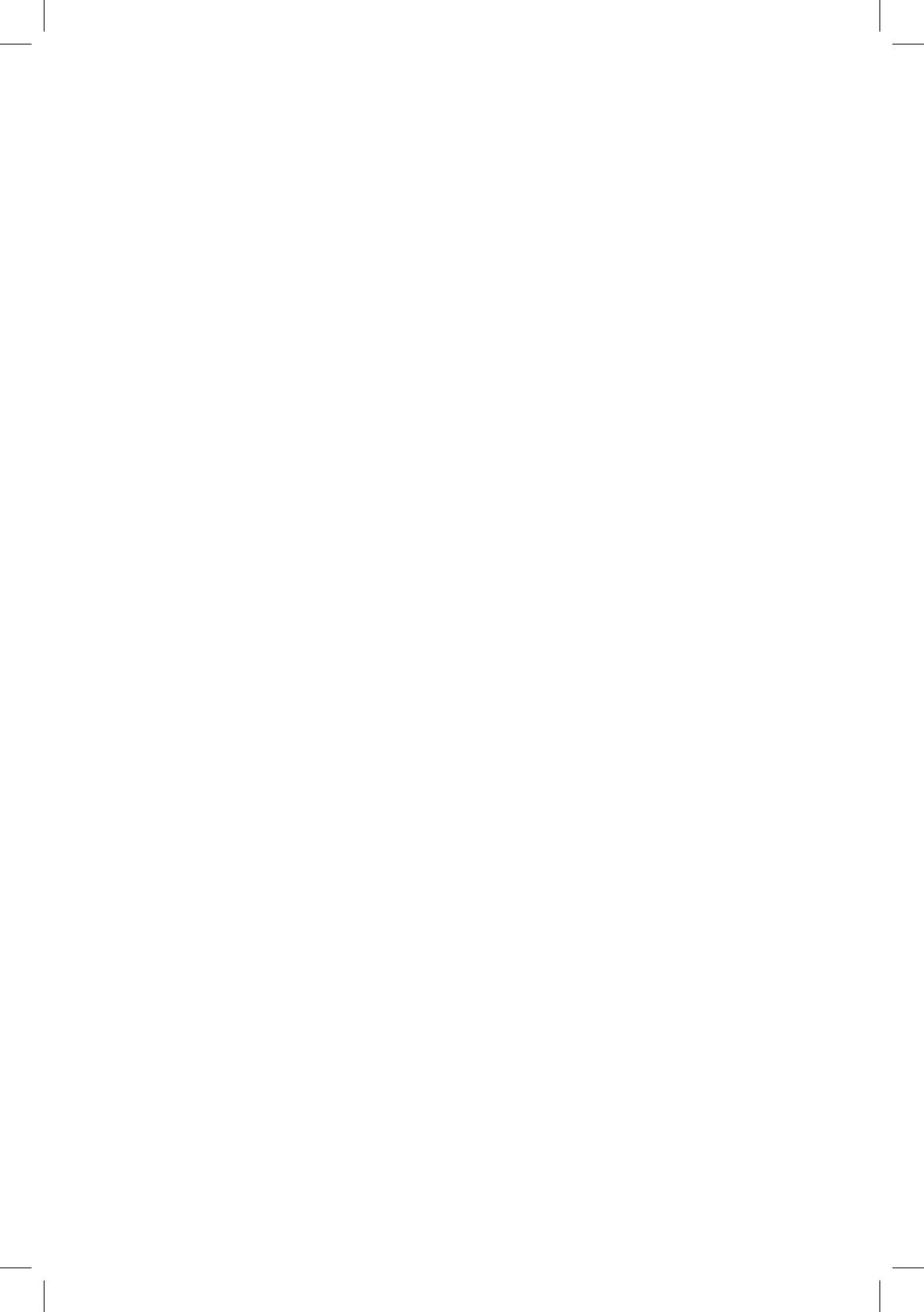
RUPAUL

I am rooted, but I flow.

VIRGINIA WOOLF

this is not about my appearance,
this is about my confidence.
you cannot bear to see it:
how I have made home here in your shame.

ALOK VAID-MENON

PRÒLEG

Per exemple, mai no t'“ho” he dit oficialment. Simplement, un dia que havíem quedat per fer un cafè, em vaig presentar amb la cara maquillada i una capsa de Lindt & Sprüngli (la mitjana, no la petita que et solia dur), o més endavant, en un sopar de Nadal, duent una faldilla. Sabia, o suposava, que la mare t'ho havia dit, “això”. T'“ho” havia hagut de dir ella perquè jo no podia. Era una d'aquelles coses que no es podien dir. Jo “ho” havia dit al pare, el pare “ho” havia dit a la mare i la mare t'“ho” devia haver dit a tu.

Altres coses de què no hem parlat mai: l'enveja enorme que la mare té al dors de la mà esquerra; la pesantor que el pare arrossegava a casa quan tornava de la feina, que arrossegava a casa com un cérvol immens, xop, mort, en descomposició; la manera sorollosa que tens de mastegar el menjar, el teu racisme, la teva tristor quan es va morir l'avi, el teu mal gust pels regals; l'amant de la mare quan jo tenia uns set anys, l'arracada platejada que aquella dona li va regalar a tall de comiat i que li penjava de la polpa de l'orella com una llàgrima llarga que gairebé li arribava a l'ansa del coll, quan encara se la posava per provocar el pare; les hores incomptables que, quan sentia que ningú no em veia, em vaig passar fent lliscar l'arracada d'una mà a l'altra, aguantant-la al sol perquè llancés esclats de llum a les parets, les ganes infinites de posar-me aquella arracada, la imperiosa veu interior que m'ho prohibia, el desig infinit de tenir

un cos, el desfici de la mare de veure món. No hem parlat mai de política ni de literatura ni de la societat de classes ni de Foucault ni del fet que la mare va abandonar la idea de fer la selectivitat per a adults quan jo vaig néixer. No hem parlat mai de la barba que et va sortir quan estaves embarassada de la mare, que se'n diu "hirsutisme"; no hem parlat mai de com t'ho feies, si t'afaitaves, et depilaves amb cera o t'arrencaves aquells pèls foscos amb les pinces, si prenies antiandrògens per contrarestar la testosterona que el teu cos "produïa en excés"; i no hem parlat mai de com et miraven, de la vergonya que devies passar; tampoc no hem parlat mai de la vergonya, ni de la mort, ni de la teva mort, ni de la teva desmemòria creixent; hem parlat sovint dels àlbums familiars i de cadascuna de les fotos que hi ha, però no hem parlat mai de la fila tan ridícula que fa l'avi en aquelles fotos de l'associació d'estudiants, de com s'eixancaren i inflen el pit, somrient a la càmera; no hem parlat mai de la nena que fins a una certa edat recorre els àlbums com un fantasma, sovint donant-te la mà a tu, sovint donant-la a algun dels teus cinc germans; no, no hem parlat mai de què se'n va fer, d'aquella germana petita que es deia Irma. No hem parlat mai de si a les altres famílies també els costa tant fer veure que són com les altres famílies; no hem parlat mai de la normalitat ni de l'heteronormativitat ni del fet de ser queer; no hem parlat mai de les classes socials, del "tercer món" ni de les xarxes secretes que formen els bolets, que són molt més grans i fines del que ens imaginem; no hem parlat mai de tots els camins que aquest món depara, que ens depara per desviar-nos de nosaltres mateixes, camins tortuosos, camins a l'ombra dels grans pollancre, camins deserts i infinits que donen voltes a aquest món com els fils d'un cabdell, però sí que hem parlat dels camins que tots junts es diuen "camí de Sant Jaume".

Fa unes setmanes, mentre sèiem al sofà, em vas ensenyar un dels àlbums de fotos. Em vaig obligar a fingir el mateix interès que havia mostrat les deu altres vegades que m'havies ensenyat les mateixes fotos fent els mateixos comentaris. Ens vam mirar una foto de ta mare on surt embarassada de tu, una foto que les primeres vegades m'havia sorprès perquè s'hi veu una dona despullada, tot i ser de l'any 1935 i formar part d'un àlbum d'una família petitburgesa. De cop la teva verborrea es va interrompre, em vas mirar i em vas preguntar: “¿Per què no vens mai?”

Soc a Zuric, davant del meu escriptori, tinc vint-i-sis anys, de mica en mica es va fent fosc, és un d'aquells vespres que encara són d'hivern però que ja es flaira un xic la primavera, aquella olor vellutada, de viburns de Bodnant, amb aquelles flors dolçasses i rosa claret, l'olor de la gent que torna a fer fúting i passa suada per uns carrers massa nets. Jo no en faig, de fúting. M'estic aquí, mossegant-me les ungles, tot i que m'hi poso un esmalt amargant; me les mossego fins a la vora blanca i més enllà, empenyo la vora blanca cada cop més enrere. Fa mig any vaig acceptar aquesta feina superavorrida a l'Arxiu Estatal, em passo tot el sant dia entre les lleixes de l'arxiu, un munt de pisos sota terra, catalogant expedients mèdics de pacients que es van morir fa molt de temps, sense parlar amb ningú, però estic contenti, soc invisible, em deixo créixer els cabells, me'n torno a casa i m'assec a l'escriptori, des d'on puc veure el faig del jardí de les veïnes, des d'on em venen els records del faig de sang, el nostre faig de sang, aquell faig gros de fulles vermelles al bell mig del nostre pati. Estic escrivint. Quan la Dina i en Mo m'escriuen, des d'alguna banda: “¿Vens a prendre algo?”, no els contesto. Intento escriure i, quan no puc escriure, quan m'enfonso en les maresmes del passat, em depilo, em dutxo, agafo

la bici i vaig als afores de la ciutat —a les faldilles de fora, que en diuen en anglès—, recorro les benzineres i els camps de futbol, patullo pels gimnasos, el Grindr és la torxa que em guia a través de la nit suburbana, em mostra el camí que em durà als homes que busco, que em calen, que deixo que em facin servir, que deixo que m'arremanguin la faldilla darrere el cobert de les bicis i em penetrin amb moviments ràpids i insensibles, no me'n falten pas, de sentiments, no me'n calen més, el que em cal és que m'empotrin per darrere. M'agermano amb la reixa rovellada d'un gim dels afores, m'hi arrapo, després m'agermano amb la barana de l'escala deserta que duu a la graderia i, last but not least, enganxo la galta a la porta que dona a la zona de descans de Securitas fins que els sentiments se'm tornen a clavar a la carn, llavors me'n torno a casa, amb lefa d'home desconegut dins meu, amb la seva olor enganxada a mi, duent a dins un escalf que omple la meva buidor durant tot el camí de tornada. Un cop a casa vaig al vàter, em torno a depilar (aixelles, cames, entrecuix), m'aterreix la possibilitat de despertar-me de nit i fer olor d'una altra persona, torno a anar al vàter per expulsar la resta de lefa, em dutxo, em passo l'esponja exfoliant i em poso crema. Tinc la pell encetada de tant depilar-me. Llavors torno a l'escriptori, des d'on puc veure el faig, i tot just ara m'adono que m'he passat tota l'estona escrivint-te. I quan no escric llegeixo, o em plantejo la possibilitat d'entregar el meu cos al camí de Sant Jaume, em plantejo la possibilitat de caminar fins que ja no pensi en res més o fins que arribi a Santiago de Compostel·la o al mar, i em plantejo la possibilitat de no fer res de tot això.

No hem parlat mai d'aquella tarda que no vas ser capaç de trobar el camí cap a casa i la mare va rebre una trucada de la policia. No hem parlat mai de ficar-te en una residència i, quan

el mes passat vas tenir una crisi i et vas despertar al centre de rehabilitació i vas preguntar on havia anat a parar el balcó amb vistes sobre Berna, la mare va dir: “Però si el van treure, que ja no era segur.” I tu vas dir: “Ai sí, és veritat”, i et vas riure de tu mateixa una mica massa fort i et vas posar a parlar dels geranis del balcó. Jo em vaig enrabiar amb la mare, perquè no va tenir la valentia de dir-te la veritat, primer em vaig enfadar i després em va commoure més del que hauria volgut la seva preocupació sobtada per tu. De cop ella és la caring daughter, però jo no, vaig pensar, de mi no en faràs pas una caring daughter, marona, i li vaig dir adeu amb més fredor que mai. No parlem de l’elevada probabilitat que al llarg dels propers sis mesos facis una altra crisi (“farà una crisi”, diuen les metgesses, com si fos una acció conscient), i tampoc no parlem de l’elevada probabilitat que aquesta propera crisi liquidi la memòria que encara et queda.

Ara és de nit i m’imagino que també t’estàs a la finestra de la teva habitació del centre, mirant la nit de cara. Noto com vas desapareixent de mica en mica. Estimada àvia, m’agradaria continuar-te escrivint abans no desapareguis del tot del teu cos o deixis de tenir accés als teus records.

M’agradaria ser capaç de dir-te que et tinc por, que vaig ser jo, per exemple, que vaig trencar el pot de melmelada de gerds que acabaves de fer i que tu et vas pensar que havia trencat la mare, i que llavors la mare em va defensar, en va assumir la culpa i tu li vas dir el nom del porc. Encara avui em fa tenir mala consciència davant de vosaltres dues. M’agradaria saber què se’n va fer de l’Irma, la meva tia àvia, què se’n va fer de la nena que travessa l’àlbum familiar donant-te la mà fins que desapareix de cop. M’agradaria entendre com era ser tu: una dona normal i corrent

de classe mitjana-baixa de la Suïssa del segle xx. M'agradaria entendre per què pràcticament no tinc records de la meua infància i per què els pocs que tinc són de tu. M'agradaria trobar una llengua en què et pugui preguntar: "¿On és la gent com jo?" M'agradaria saber com se'ns fica tota aquesta merda a les venes.

Eres massa cridanera, massa manaire, massa grollera, no escoltaves mai, m'enviaves diners amb aquesta frase: "Ja saps que em pots venir a veure sempre que vulguis." Em sap greu ser tan mali neti. Soc massa delicadi.

Estimada àvia: quan penso en tu penso en totes les coses que no ens hem pogut dir mai i que no ens podem dir mai. Recordo que sempre has fet servir orgullosa les paraules que el dialecte de Berna ha agafat del francès. Puc comprendre l'orgull, però també se'm fa molt incòmode, perquè el francès ens el va dur Napoleó, era la llengua de l'ocupant, la llengua dels joves combatents, cultes però salvatges. Napoleó ens va dur aquesta llengua i un grapat de lleis, i a canvi va robar el tresor de Berna, famós arreu d'Europa. En francs suïssos actuals (sí, francs!) serien uns quants centenars de milers de milions. Amb aquell tresor Napoleó va pagar els deutes que tenia i va finançar la campanya d'Egipte. Sé que ploro llagrimetes de privilegiadi i que des de finals del segle XIX a Suïssa som campiones mundials del lladronicí financer. Però a principis del segle XIX la ràtzia napoleònica va convertir Suïssa en un país amb una taxa d'emigració altíssima que va tenir efectes fiscals fins ben entrat el segle XX, perquè abans la població de Berna no pagava impostos. Per això se'm fa estrany que llueixis amb orgull les romanalles d'un home que en part és culpable de la teva pobresa.